

CAP DE L'ESTAT

2332 REIAL DECRET LLEI 2/1999, de 29 de gener, pel qual es modifica la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada. («BOE» 26, de 30-1-1999.)

La Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada, regula la prestació per persones privades, físiques o jurídiques, de serveis de vigilància i seguretat de persones o béns, que tenen la consideració d'activitats complementàries i subordinades respecte a les de seguretat pública.

Per a la prestació d'aquests serveis, s'han de complir una sèrie de requisits, entre els quals destaquen la necessitat que l'empresa i el personal siguin de nacionalitat espanyola i que els administradors i els directors tinguin residència a Espanya, requisits que estableixen els articles 7, 8 i 10 de la Llei 23/1992 esmentada, que considera que, atesa la naturalesa de les funcions que s'han d'exercir (exercici de poder públic), hi ha raons d'ordre públic que requereixen l'establiment d'una sèrie de controls rigorosos.

El Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, recentment, en sentència de 29 d'octubre de 1998, ha analitzat la compatibilitat de la regulació que estableix la Llei esmentada amb el dret comunitari, i ha considerat que l'excepció d'ordre públic no empara en aquest supòsit l'exclusió de les llibertats de circulació de treballadors, d'establiment i de prestació de serveis dins la Comunitat, que estableixen els articles 48, 52 i 59 del Tractat Constitutiu.

Com a resultat del pronunciament, atès que l'execució d'aquesta mena de sentències no és portada a terme pel mateix Tribunal, sinó que implica una actuació positiva per part de l'Estat membre en qüestió, és aquest qui, en virtut de l'article 171 del Tractat de la Comunitat Europea, està obligat a adoptar les mesures necessàries per a l'execució de la dita sentència en els propis termes.

En seguiment, doncs, de la doctrina del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees sobre la manera com s'han de complir correctament les sentències, la possible incompatibilitat entre una norma nacional i una de comunitària, fins i tot d'efecte directe, ha de ser eliminada definitivament mitjançant disposicions internes de caràcter obligatori que tinguin el mateix valor jurídic que les que hagin de ser modificades.

Per tot això, els articles de la Llei 23/1992, afectats per la sentència en qüestió, han de ser reformats per una norma amb força de llei; en aquest cas es compleix la condició que estableix l'article 86 de la Constitució, referent a l'existència d'una situació de necessitat extrema i urgent, perquè es pugui utilitzar amb aquesta finalitat l'instrument del Reial decret llei.

Són diverses les raons que motiven aquesta necessitat. La primera és l'existència d'un pressupost habilitant, al qual es refereix la jurisprudència del Tribunal Constitucional, en el qual la necessitat origen de la norma ha de ser de tal naturalesa que no pugui ser atesa per la via del procediment legislatiu d'urgència, a causa de l'exigència de la seva immediatesa. En aquest cas, ens trobem davant d'una necessitat imprevista, provocada per la sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, i que ha posat de manifest la inadequació d'una llei espanyola a les disposicions del Tractat de la Comunitat Europea. Aquesta sentència significa en si mateix el naixement d'una obligació de compliment que no es pot dilatar en el temps i que s'ha de concloure en el termini més breu possible.

Per això, cal executar-la de manera immediata; d'una banda, per l'obligació abans esmentada, i, de l'altra, per impedir que es donin situacions ambigües, que lesionin

la lliure concurrència en el sector; sector que, no s'ha d'oblidar, està en plena expansió i en el qual cada vegada és més gran el nombre d'empreses i personal afectats.

D'altra banda, cal tenir en compte les convocatòries de selecció de personal de seguretat privada que ja estan en curs, en les quals s'ha de donar cabuda a la participació dels nacionals de qualsevol Estat membre de la Unió Europea. La demora en el compliment de la sentència del Tribunal de Justícia faria que es trenqués l'efectivitat de la mesura, cosa que podria produir una situació d'inseguretat jurídica.

Per assolir aquesta finalitat, s'han eliminat del text de la Llei les referències a la necessitat de tenir la nacionalitat espanyola respecte a les empreses i al personal de seguretat privada, i de residir en el territori espanyol respecte als administradors i els directors d'aquestes empreses. Així, es modifica la Llei en el sentit que requereix el dret comunitari, mitjançant una disposició interna de caràcter obligatori, el reial decret llei, que té el mateix valor jurídic que el de la modificació.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que concedeix l'article 86 de la Constitució, a proposta del ministre de l'Interior i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 29 de gener de 1999,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació parcial dels articles 7, 8 i 10 de la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada.*

1. Es modifica la redacció de la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 7, que queda de la manera següent:

«b) En tot cas, les empreses de seguretat que prestin serveis amb personal de seguretat han de tenir la nacionalitat d'un Estat membre de la Unió Europea o d'un Estat que sigui part en l'Acord sobre l'espai econòmic europeu.»

2. Es modifica la redacció de la lletra a) de l'article 8, que queda de la manera següent:

«a) Ser persones físiques residents en el territori d'algun dels estats membres de la Unió Europea o d'un Estat que sigui part en l'Acord sobre l'espai econòmic europeu.»

3. Es modifica la redacció de la lletra a) de l'apartat 3 de l'article 10, que queda de la manera següent:

«a) Tenir la nacionalitat d'algun dels estats membres de la Unió Europea o d'un Estat que sigui part en l'Acord sobre l'espai econòmic europeu, l'aptitud física i la capacitat psíquica necessàries per a l'exercici de les funcions.»

Disposició derogatòria única. *Eficàcia derogatòria.*

1. Queden derogades les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposin al que disposa aquest Reial decret llei, el contradiguin o hi siguin incompatibles.

2. Totes les normes i les disposicions de desplegament de la Llei 23/1992 s'entenen modificades d'acord amb el que disposa aquest Reial decret llei.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 29 de gener de 1999.

JUAN CARLOS R.